

Hou jezelf en de Mount Everest niet voor de gek

Het gesleep met zuurstofflessen op de flanken van Mount Everest is gevaarlijk, zegt **Wilco van Rooijen**. Klimmers moeten op eigen kracht naar boven.

Afgelopen week was het precies zestig jaar geleden dat de Mount Everest in 1953 voor het eerst met succes beklommen werd. Het was wereldnieuws. Vandaag de dag bereiken honderden mensen de top van de hoogste berg van de wereld. Met klimmen heeft het niet veel meer te maken. Normaal gesproken ben je in de bergen op jezelf aangewezen en afhankelijk van je eigen mentale en fysieke conditie. Daarom kan het er zo mooi en tegelijkertijd zo confronterend zijn.

Maar die onafhankelijkheid, de vrijheid en de druk om je eigen beslissingen te moeten maken is tegenwoordig ver te zoeken. De *old school* methode is het volgen van bergsportcursussen, om ervaring op doen zodat je uiteindelijk op de berg zelfstandig je eigen beslissingen kunt nemen. De prijs, maar dat is de sport, is met de name de tijd en fysieke arbeid die je erin stopt.

Maar nu is er een snellere manier. Veel commerciële bedrijven hebben de Mount Everest in de 'verkoop' en de prijs is slechts financieel: ook u kunt de hoogste berg van de wereld beklimmen! Zonder zorgen om een te zware rugzak, het opbouwen van de kampen, het aanleggen van de touwen, de klimmaterialen, het eten, de communicatie. Dat wordt immers allemaal verzorgd door de organisatie en de sherpa's die het zware werk doen inclusief het transport van de talloze zuurstofflessen.

Het beklimmen van de Mount Everest wordt namelijk bijna altijd met kunstmatige extra zuurstof gedaan. Wie dat doet, verlaagt de berg als het ware van bijna 9000 meter naar een slordige 5000 meter. Zeg maar de hoogte van de Mont Blanc. Maar de truc van het beklimmen van de hoogste berg zit hem nu juist in de kunst van het kunnen omgaan met zuurstofschuld op extreem grote

Het beklimmen van de Mount Everest wordt tegenwoordig bijna altijd met extra zuurstof gedaan. FOTO AP

hoogte. Maar dat is het sportieve doel niet meer. Het doel is zoveel mogelijk betalende klanten op de top te krijgen. Met of zonder doping, het maakt de klant niet uit.

Voor mij is er een nogal groot onderscheid tussen de klimmers met extra zuurstof en de klimmers die puur natuur naar boven gaan. Zonder extra zuurstof klimmen is niet alleen de meest eerlijke en ultieme sportprestatie, het is ook de meest veilige. Dat heb ik wel ondervonden tijdens een van mijn laatste extreme overlevingsexpedities op de beruchte K2 in Pakistan. Ons team had gekozen om zonder extra zuurstof te klimmen en we bereikten succesvol de top. Maar op de afdaling ging het

mis. De zorgvuldig aangebrachte touwen bleken tijdens lawines te zijn weggerukt. Ik ben er van overtuigd dat ik deze ramp heb overleefd omdat ik 'puur natuur' klom en zodoende was voorbereid op extreme omstandigheden.

Ongelukken

Saillant detail is overigens dat veel dodelijke ongelukken gebeuren tijdens het transport van de zuurstofflessen op de berg door de sherpa's. Maar deze dodelijke ongelukken worden niet eens meegenomen in de ongevalstatistieken van de klanten die met zuurstof klimmen. En dan heb je het nog niet over de files die ontstaan op de berg waardoor slacht-

offers vallen wegens het opraken van de zuurstof. Moeten er dan grenzen komen aan het aantal klimmers op de hoogste berg? Nee, zolang je maar een verbod instelt op het gebruik van zuurstofflessen. Dan blijven alleen de puur natuur klimmers over die de sport bedrijven zoals het bedoeld is. Ook in 1953 werd de berg met zuurstof beklommen, maar dat was enkel omdat men toen nog niet kon weten dat een berg van 8850 meter hoogte ook zonder extra zuurstof kan worden beklommen. Inmiddels weten we dat allang en zijn alle materialen zo veel beter geworden dat je je kunt afvragen waarom al die mensen zichzelf en de berg voor de gek houden.

Wilco van Rooijen

Avonturier en auteur van het boek 'Overleven op de K2'

commentaar

De mening van de krant, verwoord door leden van de hoofdredactie en senior redacteurs.

Verbod op privéfoto's is principieel en praktisch niet te handhaven

Hooguit is het signaal: denk na voor je foto's van anderen verspreidt

Als het je gebeurt, is het schrikken: ineens staat op internet een foto van jou die duidelijk niet bedoeld was voor de openbaarheid, en waarvan je niet eens weet wanneer en door wie die is gemaakt. En dan blijkt dat het heel gemakkelijk is om beelden op het net te zetten, maar o zo moeilijk om ze er weer af te krijgen. Het is een alledaags probleem geworden sinds de opkomst van internet en vooral van sociale media als Twitter en Facebook. De Zweedse overheid probeert daaraan iets te doen met nieuwe wetgeving: binnenkort is het in Zweden verboden in de privé sfeer

beelden te maken van mensen zonder hun toestemming. Een van de schadelijke fenomenen die Zweden hiermee wil bestrijden, zijn de beelden die jongeren van pesterijen maken en op internet verspreiden. Dat bestrijden is goed, natuurlijk. Maar of dat langs deze weg kan, is de vraag. Aan het Zweedse wetsvoorstel kleven bezwaren; principiële en praktische bezwaren. Een principieel bezwaar is de inbreuk op de persvrijheid. Volgens de Zweedse vakorganisaties is in het Zweedse wetsvoorstel niet duidelijk waar de privé sfeer ophoudt en de openbare ruimte begint, en waar het recht van de journalist op vrije nieuwsgaring

mag gelden. De vrije pers dreigt door de nieuwe wetgeving te worden beperkt. En dit punt kan alleen maar ingewikkelder worden nu, dankzij internet en die sociale media, de grens tussen burger en journalist vervaagt en iedereen aan nieuwsgaring kan doen. De Zweedse journalistenbond ziet nog een bezwaar: in het wetsvoorstel wordt het máken van beelden strafbaar gesteld, niet het verspreiden ervan. Dat zou betekenen dat als een verboden foto wordt afgedrukt, niet de krant strafbaar is, maar de fotograaf die het beeld leverde. Dat is een vreemde verschuiving van verantwoordelijkheden. En dan is er de praktische vraag

hoe Zweden deze wetgeving denkt te handhaven. De moderne mens loopt met zijn mobiel in de hand en maakt doorlopend beelden. En die beelden kunnen zo snel worden verspreid dat de oorspronkelijke bron niet meer te vinden is. Handhaven van een verbod lijkt onmogelijk. Wat dan rest, is het signaal dat van een wet als deze kan hebben. Misschien leiden de discussie over het voorstel en de uiteindelijke wet ertoe, dat mensen zich even achter de oren krabben voor ze foto's van anderen verspreiden. Dat zou mooi zijn. Maar het effect zal even snel weer verdwijnen als blijkt dat de wet een wasen neus is.